

Alina D. karo apimtą šalį paliko su penkiais vaikais. Iš Zaporizės į Lietuvą keliavo su pusantrų metų sūneliu Artūru, devynerių Kirilu bei savo trim nepilnamečiais broliais, kurių globėja tapo anksti mirus tėvams: Romanu (14 m.), Vladiku (15 m.) ir Aleksandru (16 m.). Svetingų raseiniškių namuose su gausia šeima prisiglaudusi 32-ejų metų moteris sako, kad nėra nieko geriau už ramų dangų, kurį mato jau dvi savaites, bet tiki, kad rugsėjį jos vaikai sėdės savo mokyklos suole gimtojoje Ukrainoje: „Vos tik sužinosime, kad karas baigėsi - keliausime namo. Tikiu, kad visi karo vaikai greitai galės grįžti į savo gimtinę.“

Valstybės vaiko teisių apsaugos ir įvaikinimo tarnyba dalijasi Alinos šeimos istorija ir kviečia geriau pažinti karo atgintas šeimas, būti itin atidiems ir jautriems visiems mūsų šalyje esantiems vaikams iš karo zonos.

Stengiasi nukreipti vaikų mintis nuo karo

Penkių vaikų mama ir globėja sako, kad vaikai jau mažiau krūpčioja išgirdę stipresnį garsą, bet atsiriboti nuo informacijos apie karą nėra lengva: vyresnieji berniukai palaiko ryšį su gimtinėje likusiais bendraamžiais, seka naujienas internetu. „Pažintis su nauja kultūra, laisvalaikio veiklos, net lietuvių kalbos pamokos – visa tai labai padeda juos nukreipti nuo slogių minčių“, – įsitikinusi pašnekovė.

Keturi berniukai jau mokosi Raseinių Viktoro Petkaus pagrindinėje mokykloje. Jie geri moksleiviai. Žinoma, Lietuvoje jiems sudėtingiau dėl kalbos barjero ir prireikia didesnio mokytojų dėmesio. Moteris tiki, kad ši situacija laikina, jie visi tiki greita karo baigtimi.

O šiuo metu Alinai rūpi, kad dėl patirtų išgyvenimų vaikai neprarastų susidomėjimo mokslu ir gyventų kiek galima įprastesnį jaunam žmogui gyvenimą. Nors iki vasaros atostogų liko nedaug – lankytų mokyklą, susirastų draugų. Visi berniukai sportiški, savo šalyje lankė sporto mokyklas. Pamažu veiklą atranda ir Raseiniuose.

Vaikus palaiko šalį ginantis treneris

Ypatingas Alinos rūpestis – sporte daug pasiekęs šešiolikmetis Aleksandras. Jis ne vienu svarbių varžybų nugalėtojas, savo šalies jaunių bokso rinktinės narys. Jo treneris Artur Beladze šiandien su ginklu rankose gina šalį, bet neužmiršta ir gabiausių savo vaikinų. Alina džiaugiasi, kad treneris randa būdų susisiekti su Aleksandru, skatina jį nenuleisti rankų, nes tokio lygio sportininkui pusmetis be ringo yra pražūtingas.

Raseiniuose tinkamų sąlygų gabiam boksininkui treniruotis nerado. Šeimą priglaudę

raseiniškiai susisiektė su padėti galinčiu treneriu Tauragėje Giedriumi Vaištaru. Pirmosios treniruotės nepaliko abejingų vaikinų profesionalumui ir atkaklumui. Šeštadienį jis jau dalyvaus draugiškose varžybose Telšiuose. Treneris pasisiūlė po dvi valandas trunkančių užsiėmimų Aleksandrą kaskart parvežti į laikinus namus Raseiniuose, kad atstumas netaptų kliūtimi toliau sportuoti.

Pats Aleksandras neslepia, kad yra kovotojas ne tik bokso ringe, jis dažnai drąsina visa šeimą. Vaikinas sako, kad jeigu dalyvaus svarbiose varžybose, būtinai laimės ir tuomet neš dvi vėliavas: Lietuvos ir Ukrainos.

Lietuvą tik pradeda pažinti

Apie mūsų šalį ukrainiečių šeima žinojo nedaug. Iš Ukrainos irgi nei karto nebuvo toliau išvykę. Alina su vyru planavo pakeliauti, kai mažieji paūgės. Todėl sako, kad kelionė buvo dvigubai baigi: ir likti savo šalyje negalėjo, ir išvykti į nežinią buvo sunku.

Nuo karo bėgančios šeimos kelionė iki Lietuvos truko penkias paras. Paskutiniu pabėgėlius gabenusiu traukiniu iš Zaporizės jie atvyko iki Lvivo, o iš ten – į Lenkijos sostinę. Varšuvoje sėdo į pirmą pasitaikiusią karo pabėgėliams skirtą autobusą ir taip atsidūrė Lietuvoje, mažame Žemaitijos miestelyje. Visų kelionės vargų jie nebenori prisiminti.

Tik patekę į Raseinius, internete vyresnieji vaikai ieškojo informacijos apie vietovę ir nustebo, koks tai mažas miestelis. Ukrainos miestai milijoniniai, gimtojoje Zaporizėje nuo vieno miesto galo iki kito – 50-ies kilometrų atstumas, tuo tarpu Raseiniuose bet kurį tašką galima pasiekti pėstute per kelias minutes.

Šalį ir žmones jie tik pradeda pažinti, bet jau žino apie lietuvių gerumą – girdėjo apie karo vaikais pasirengusias rūpintis šeimas. Alina galvoja, kad čia didelės pagalbos nereikės, nes karas labai sutelkė ukrainiečius, ir jeigu vaikas atvyko į Lietuvą ne su savo mama, tai jį tikrai atlydėjo kiti artimieji.

Padėdami ukrainiečiams keičiamės ir mes

Šeimą globojanti Reda Laurynaitė pastebi ukrainiečių šeimos kuklumą. Ji atsitiktinai sužinojo apie su penkiais vaikais pabėgėliams skirtame bendrabutyje Raseiniuose gyvenančią moterį. Ne iš karto ją pavyko pasikviesti į pabėgėliams šeimos paruoštą būstą. Ukrainietė baiminosi, kad būrys vaikų ir neramus mažylis sukels žmonėms rūpesčių. Bet patys vaikai įkalbėjo Aliną.

Redą sujaudino vieno iš vaikų jai įteikta dovana pažinčiai – trys grivinos: „Paaiškino, kad

tokia jų tradicija ir grivinos man atneš laimę. Saugiai pinigėlius padėjau, lauksime karo pabaigos. Tai bus didžiausia laimė“. Reda sako, kad tokių jautrių, dvasingų vaikų ne kasdien sutinka. Džiaugiasi, kad pastarojo mėnesio įvykiai paveikė ir mūsų šalies jaunus žmones, mato daug gražių pavyzdžių: jaunimas savanoriauja, renka paramą pabėgėliams.

Tik išgirdę apie įvykius Ukrainoje, R. Laurynaitė, jos jau savarankiški vaikai, brolio Vaido šeima ir jų tėvukas tarėsi, ką jie gali padaryti šioje situacijoje. „Nutarėm registruotis iniciatyvos „Stiprūs kartu“ portale. Bet nespėjome sulaukti žinių, o Alina su vaikais jau gyveno pas mus. Taip jau susiklostė. Sukūrėme jiems jaukų lizdelį, kad jaustųsi kaip namie, su dukra Ema pasikeisdamos vežiojame Aleksandrą į treniruotes, pažįstame vieni kitus ir draugaujame“, – pasakoja Reda.

Bet didžiausias geradarys ukrainiečių šeimai yra R. Laurynaitės 82-ejų tėtis Edmundas. Karo pabėgėliai gyvena šio senjoro namo antrame aukšte, o pirmame veikia šeimos kepyklėlė. Šilta duona ir bandelės kasryt keliauja ant penkių nuo karo baisumų išsigelbėjusių vaikų pusryčių stalo.

Iš viso Lietuvą pasiekė daugiau nei 36 tūkst. karo pabėgėlių iš Ukrainos, tarp jų 950 vaikų atvyko be tėvų.

